

ченъ и тежъкъ воененъ походъ! Живѣй за честь на своето отечество, каза единъ членъ отъ комитета, що раздаваше въ София парични помощи на ранени и болни войници.

Иванъ Димитровъ получи 15 лева, разписа се на тевтеря и излѣзе отъ стаята.

— Гледай юнакъ момче! почуди се единъ отъ членоветъ.

— То е малко: защо сж го зели офицеритъ? мѣмреше другъ.

— Момчето е много слабо и е опасно да не загине, тжжеше трети.

Горкото!

Петъ мѣсеца слѣдъ това единъ отъ членоветъ на горнята комисия вървѣше по улицата. Нѣкой го бутна по ржката.

— Господине, рече едно здраво и пълничко момче, облѣчено въ войнишки гащи. Не ме ли познавате?

— Кое момче бѣше ти? запита господинътъ.

— Азъ съмъ Иванъ Димитровъ, дѣто ми дадохте 15 лева помощъ прѣзъ войната; не ме ли помните?

— Кой Иванъ Димитровъ? Да не бждешъ ти малкиятъ барабанщикъ, който безъ заповѣдъ би атака при Селиолу.

— Да, господине, азъ съмъ.

— Дѣ си сега?

— Тука съмъ. Чакамъ полка да се върне.

— Защо?

— Пакъ ще постѣпя въ него.

— Ами оздравѣ ли?